

Între Infern și Paradis

Alexandru Cristian

O dulce toropeală mă cuprinde,
este somnul păcatului,
gheața trezirii mă sfarmă în două,
ploaia îmi îneacă cugetul pierdut.

Gândul alergând ca un vagabond
se întoarce la ultima metafizică
a vieții mele de nimic,
a nimicului devenit sacru,
a ateului sfânt.

Nu pot cugeta la un bine pe care l-am ucis,
la o dorință pe care am sărutat-o,
la un om pe care l-am desființat,
la femeia ce mi-a mângâiat
spiritul plin de întinare,
la copilul ce îmi aduce blândețea
în peștera existenței mele,
în ființa ce nu mai este.

Sunt adept al teoriilor plăcerii,
al epicureismului scăldat în apă de mântuire,
al hedonismului supus al unui biet cerșetor,
un alchimist m-a sărutat pe obraz,
am căzut și în moarte
m-am revoltat împotriva mea
și a celor ce au distrus filosofia.

Teologia este luminată de asceți,
pângărită de triști „profeți”
ai unor vremuri rupte de oceanul ființei,
de existența ființării.

Un sclav schingiut de păcatele sale,
a spus odată: „Miluiește-mă!”
dar mângâierea i-a fost blestem
și pulbere s-a făcut.

Un om bătut de bogăție
a spus: „Nu pot să mor!”
și binecuvântat a fost,
oasele i-au rămas amintire.

Sinele pentru sine,
la moartea vieții am fost condamnat,
niște buze pline de iad m-au sărutat
și cu un glas de eternitate mi-au spus:
„Așa a fost dintotdeauna, între Infern și Paradis”

Din volumul Sacralitate de Alexandru Cristian, publicat în anul 2016 la Editura Familiei în Israel